pointa

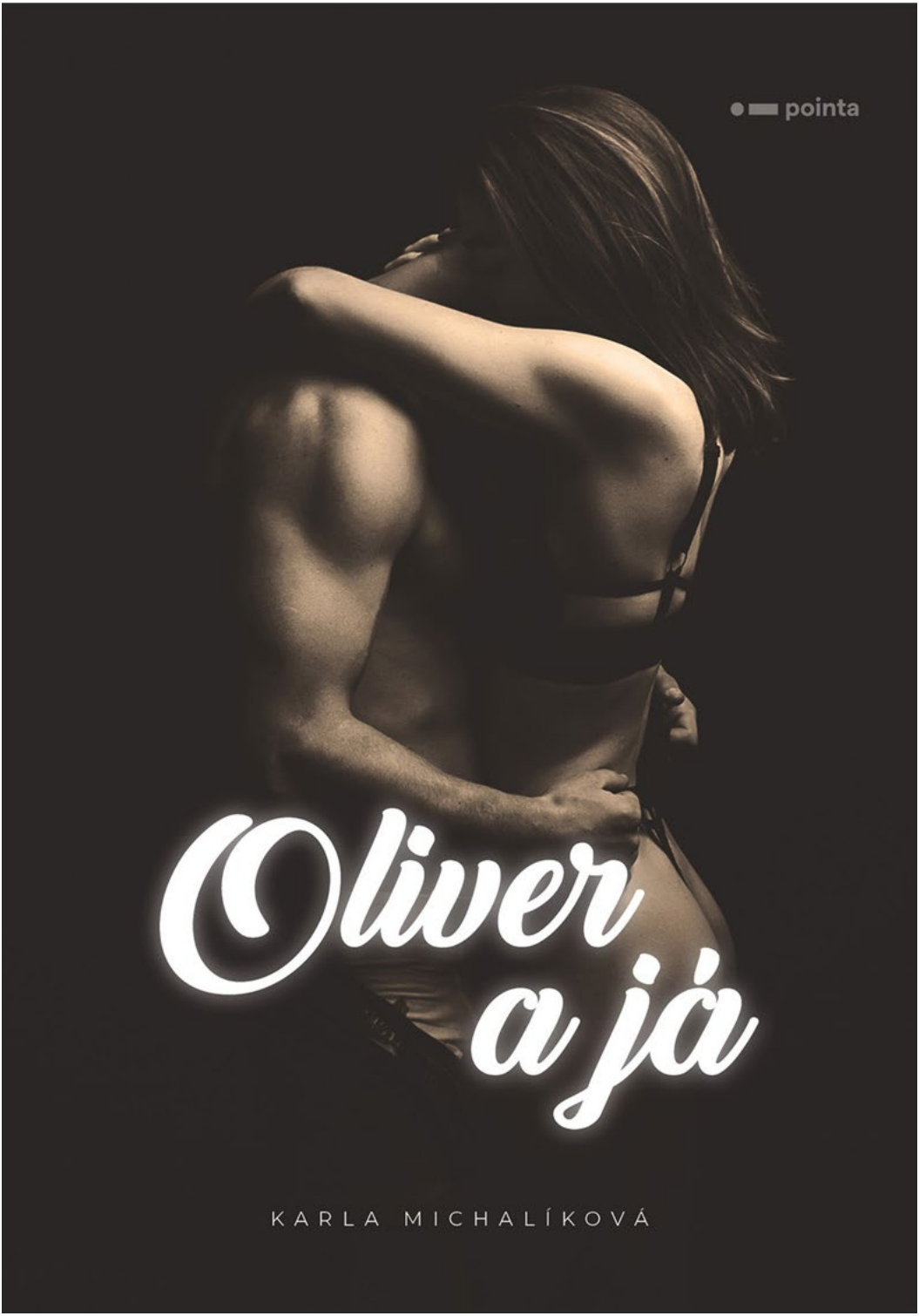

Oliver a já

KARLA MICHALÍKOVÁ

Oliver a já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Karla Michalíková
Oliver a já – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

pointa

Oliver a já

KARLA MICHALÍKOVÁ

Obsah

22. 4. 2013 ..... *7*

23. 4. 2013 ..... *37*

24. 4. 2014 ..... *112*

20. 4. 2014 ..... *147*

21. 4. 2014 ..... *166*

22. 4. 2014 ..... *175*

29. 5. 2014 ..... *183*

15. 7. 2014 ..... *189*

16. 7. 2014 ..... *201*

17. 7. 2014 ..... *213*

18. 7. 2014 ..... *222*

19. 7. 2014 ..... *225*

20. 7. 2014 ..... *233*

21. 7. 2014 ..... *239*

22. 7. 2014 ..... *248*

27. 7. 2014 ..... *266*

28. 7. 2014 ..... *272*

29. 7. 2014 ..... *273*

5. 9. 2014 ..... *276*

21. 1. 2015 ..... *291*

Poděkování

Věnováno všem, kteří ve mě věřili a podporovali můj bláznivý nápad nenechávat si rukopis jen v šuplíku. Těm, kteří mi fandili a pomáhali mi i ve chvílích, kdy jsem to všechno chtěla vzdát.

Zvláštní poděkování DomyChalupy s.r.o.

Evě Smrčkové... Evi, moc si vážím tvé podpory, pokusím se tě nezklamat.

Věrce a Michalovi Vyroubalovým... lidi, díky, že vás mám... zase.

22. 4. 2013

Netuším, co tady dělám.

Tolik důvěrně známých tváří, tolik lidí, o kterých bych z fleku mohla říct milion věcí (i těch, o kterých by nejraději pomlčeli), a přesto si tady mezi všemi připadám cizí a ztracená.

Když jsem ségře kývla, že se této slávy zúčastním, tak jsem asi doufala, že se mi z toho podaří nějak vykroutit. Anebo jsem si byla jistá, že už je přece jenom čas začít se trochu bavit. Ať je to tak, či onak, se sedmičkou vína v krvi se mnou neměla až takovou práci a teď si to prostě tady budu muset nějak přetrpět.

Moje sestra se totiž snaží restartovat svoje manželství, a tak měla úžasný nápad vzít našetřené peníze a přichystat pro manžela velkolepou narozeninovou oslavu. Na tom by nebylo nic až tak zvláštního, kdyby oslava neměla jeden velký hřeb, a tím byl relativně slavný kuchař, kterého švagr zbožňuje. Netuším, jak se jí to povedlo, ale právě tento kuchař slíbil sestře, že si se švagrem připije na jeho zdraví a prohodí pár slov o životě.

Je to od ní opravdu hodně hezké a snad se jí tímto povede vzkřísit jinak už skoro mrtvý vztah. Hodně jim fandím a celkově jsem ráda, že můžu být u toho. A i ty lidičky tady vlastně ráda vidím. Jen mi pije krev, že podtext mojí návštěvy je takový, že si sestra (opravdu nenápadně) vzala do hlavy, že mě opět a zase s někým seznámí.

Když si odskočím na toaletu a pak si před velkým zrcadlem upravuji své dlouhé blond vlasy, které jsem si dnes nechala jen ležérně rozpuštěné, přemýšlím, jestli už ten dotyčný tady je.

Ne že by mi na tom až tak záleželo, ale pro jistotu si namaluji své zelené oči černou tužkou a na rty nanesu trochu lesku. Oblečení jsem nijak neřešila, takže jsem si na sebe oblékla klasické rifle, ale abych nevypadala, že na to tady úplně kašlu, vzala jsem si na sebe aspoň upnuté triko s větším výstřihem. Prsa nemám úplně malá a na můj věk jsou pořád pevná, takže se v triku pěkně vyjímají a podtrhují mou relativně štíhlou postavu. Je pravda, že mám kapku větší boky, ale myslím si, že to není nic, za co bych se měla stydět.

Vejdu do místnosti a za chvíli už úplně přesně vím, s kým že mě to Soňa chce seznámit.

Znám ho od vidění, tipuji, že mu bude tak 40. Vyšší, sportovní postava, krátké černé vlasy, trochu odstáté uši (vem to čert), jako… Nevypadá špatně, ale asi bych si ho v davu nevšimla. Baví se s Martinem, s naším kamarádem (a mou pubertální láskou) a dívají se mým směrem. Super, takže každý už tady ví, o co tu půjde.

Můj budoucí muž jde ke mně. Uf, tak jdeme na to. Seznamování může začít.

„Ty jo, tolik lidí bych tady fakt nečekal. Když mě sem Soňa zvala, tak jsem si myslel, že tu bude docela mrtvo, ale tohle vypadá na dobrou kalbu."

No tak jo. Odstáté uši mu odpustím, ale kde je slušné vychování?!

„Promiň, asi jsem přes ten hukot tady přeslechla tvoje jméno." (Vykouzlím nejsladší úsměv, co přes to rozčarování dokážu.)

„Já jsem ti ho neřekl," začne se smát hýkavým smíchem, „ale ty jsi prý Katka, říkala Soňa."

„Když to říkala Soňa, tak je to asi pravda, takže ty jsi…?"

„Zkus hádat…" zamrká na mě rádoby sexy pohledem a já si přísahám, že mu nedám ani těch 10 minut, které jsme si slíbila, že mu dám k dobru, aby si vylepšil reputaci.

„Promiň, Xaviere, ale asi nemám náladu jít si pro kalendář a hrát si s tebou hru na jména," odpovím opravdu naštvaně.

„Ale já nejsem Xavier, kdo ti řekl, že jsem Xavier? Takové divné jméno, kdo to kdy slyšel…" Při vyslovení toho jména si začne ťukat na čelo.

„Hádala jsem, vždyť jsi to po mně chtěl, ne?! Omlouvám se, ale asi si půjdu promluvit s někým vyspělejším, přece jenom jsem se přišla bavit. Užij si kalbu, Xavíku."

Tentokrát zamrkám sexy pohledem já a odcházím. Ještě než se úplně vzdálím, slyším, jak ješitně vykřikuje, že mu nemám říkat tímto divným jménem, protože tak se on přece nejmenuje.

Ségru zadupu do země, přísahám, že jo. Jak ji mohlo jen napadnout, že by se mi tohle mohlo líbit?! Ještě že je tu Martin a jiní, které jsem už dlouho neviděla a kteří mi snad zvednou náladu.

• • •

„Ahoj Marťas, vypadá, že se bavíš dobře," přijdu k Martinovi, už tedy ne úplně střízlivému, a jsem opravdu ráda, že ho po dlouhé době vidím.

„Ahoj Míšo, jo, vypadá to tady dobře, Soni se to opravdu povedlo," obejme mě a drží mě o trochu déle, než by asi měl. Není mi to nepříjemné, v soukromí by mi to nevadilo, ale přece jenom mezi těmi všemi lidmi to není dobrý nápad.

Jak jsem říkala, Martin byl moje první velká láska. Chodili jsme spolu, když mně bylo čerstvých 18 a jemu 20. On byl můj první v posteli a já byla jeho první opravdová holka, se kterou chodil déle než jednu noc. Byla to divoká, nespoutaná jízda, plná šílených situací, na které i po letech opravdu oba rádi vzpomínáme. Byli jsme mladí, nic pro nás nebyl problém a tak to asi má být. Trvalo to jen pár měsíců. Oba jsme zjistili, že spolu prostě nikdy nemůžeme zůstat. Ale rozchod proběhl bez jakýchkoli emocí, dokonce jsme se ten den fakt všemu zasmáli. Byl to snad ten nejlepší rozchod, který jsem kdy zažila, a musím říct, že jsem snad od nikoho o takovém pozitivním konci vztahu neslyšela.

Musím se přiznat, že jsme si zkřížili cestu ještě jednou, po hodně letech. Zůstali jsme kamarádi a čas od času jsme si napsali o tom, jak jde život. Bylo ale období, kdy prostě slova o tom, jak se máme, nestačila a měli jsme zkrátka oba pocit, že si potřebujeme ještě jednou připomenout, jak nám to šlo v posteli. Zjistili jsme, že i po těch letech si máme v tomhle ohledu hodně co říct. Bylo to moc fajn, osvěžující a přiznám se, že i hodně, hodně vzrušující. Pro něho ovšem i adrenalinové. Měl už totiž tehdy manželku. Oba jsme si ale hned na začátku řekli, že nám jde jen o to jedno, že v tom je spíš jen potřeba a nostalgie, tak jsme to, že je ženatý, neřešili. Já jsem byla sama, takže jsem výčitky neměla, a on… výčitky asi měl (nebo vím, že měl, po letech mi to přiznal), ale věděl, že mu z mojí strany nehrozí nějaké vypisování a srdceryvné telefonáty o tom, že chci, aby opustil manželku, atd… (tak, jak to bývá typické pro milenky). Takže si asi říkal, že pokud se to manželka nedoví, není důvod se stresovat.

Manželka se to dozvěděla. Až tedy po několika letech a bylo to asi v době, kdy měli nějaké problémy, takže se nekonal žádný rozpad manželství. Dokonce bych řekla, že jim to tehdy pomohlo ve vztahu. (Když tak přemýšlím, je možné, že jsem jim svým sexuálním dobrodružstvím zachránila manželství. Při tom pomyšlení se neudržím smíchy.)

Tohle je ten důvod, proč asi není na veřejnosti dobré, když mě Martin přede všemi takhle objímá.

„Jo, nevěřila bych tomu, ale lidi se tu baví, David (švagr) je u vytržení, povedlo se to. Kde máš vůbec Lenku, neměli jste hlídání pro děti?“

Martin při zmínce o své manželce ztuhne a mám pocit, jako by se mu orosilo čelo.

„Lenka si myslí, že jsem na kuželkách,“ řekne skoro červený.

„Na kuželkách? Proč?“ Nechápu, proč by měl manželce lhát. Myslela jsem si, že mají doma všechno v pořádku. Lenku znám (Tedy z dřívějška, když ještě s Martinem ani nechodila a jen se snažila o to ho dostat. A od té doby o ní samozřejmě vím. Od vyprávění s Martinem i od jiných lidí.) a vím, že je to v pohodě holka/žena.

„Proč?!… Míšo, myslím, že by asi nebyla ráda, kdyby se tady s tebou potkala. A jít sem sám, když ví, že tu budeš? Nemám doma hysterku, ale jsem si docela jistý, že bych ten den, kdy bych jí to řekl, měl doma docela dobrý výstup. A nejít sem… to jsem si zase nemohl nechat ujít. Takže jsem řekl, že jdu na kuželky, budu mít doma klid a ještě si to tady můžu dneska užít. Třeba i s tebou, kdybys měla zájem…“ mrkne na mě.

Mám ho ráda, ale tohle gesto mi dnes opravdu nepřišlo sexy.

„Hele, ty donchuáne, ty už jsi dlouho doma neměl problémy, že? Myslíš, že se Lenka nedozví, že jsi tady byl? Je to malé město, ví se tu o všem a tahle akce opravdu nebude bez povšimnutí. Vždyť je tu Oliver, to se rozkřikne. A až se Lenka doslechne, že jsi jí lhal, tak už se z toho nevykroutíš. Myslela jsem si, že po těch letech už to máme mezi sebou s Lenkou uzavřené. Vždyť naposledy, jak jsme se potkali všichni v obchodě, jsme si my dvě docela dobře pokecaly. A ty to teď zabiješ tím, že jí takhle hloupě lžeš?!“ opravdu se na něho zlobím.

„Ty nevíš, Míšo, jak to teď doma mám. Lenka je pořád podrážděná, jen štěká, nic se jí nelíbí. A k tomu všemu má paranoidní pocit, že ji podvádím.“ Má už docela naváto, a tak to všechno vykládá s patřičnou gestikulací. „Myslím, že mám právo trochu upustit páru a být chvíli sám, bez ní, bez dětí, bez toho všeho nudného, co se mi děje každý den,“ rozohní se.

„OK, takže Lenka je paranoidní a nemá k tomu vůbec žádný důvod?! Ty nemáš nic společného s tím, že je doma tvá žena protivná, že máte očividně doma problémy?! Proto se tu nalíváš, manželce lžeš a nabízíš mi sex? Vzpamatuj se, Martine, jdi domů a ráno, až vystřízlivíš, se jí zeptej, v čem je problém, a přiznej se jí, že jsi byl tady. Že jsem tady byla já a proč jsi jí nechtěl říct, že jsem tady byla. Řekni jí to dřív, než se to dozví od někoho jiného. Vyříkejte si to a vyřešte si manželství. To, že se tu budeš zpíjet do němoty, vykládat, jak to máš doma na hovno, a chtít ji podvést, to asi moc nevylepšíš!“ Doufám, že tohle na něho zabere.

„Víš co, slečno dokonalá…? Jdi do hajzlu. Nebudeš chtít ty, bude chtít jiná. A na to se napijeme, co říkáš? “ nečeká na moji odpověď a namíří si to hned k soudku s pivem.

„Co jsi mu řekla, že se tak vytočil?“ přijde ke mně Soňa. „Zpozorovala jsem, že to nebyl jediný člověk, který od tebe odcházel naštvaný. Petr byl taky nějaký podrážděný,“ řekne docela dost vyčítavě.

„Petr? Myslíš tvůj kolega, se kterým jsi mě chtěla předpokládám dát dohromady? Promiň, Soňo, ale to jsi nemyslela vážně, nebo jo?“

„Takže další, kdo ti nepřešel přes nosánek. Nemyslíš si, Michalo, že začínáš být trochu vybíravá?! Chlap se s tebou baví sotva 5 minut a ty ho na základě ani nevím čeho pošleš k čertu a očividně asi dost sprostě, když se takhle urazil! Měla by ses dát do kupy. Myslela jsem, že si to tady parádně užiješ, a místo toho tady kopeš kolem sebe,“ odkráčí naštvaně a já ani nestačím reagovat.

„Kašli na ni. Chtěla to mít dnes dokonalé a nedokáže si připustit, že by se tady dnes někdo nebavil. To v jejích plánech nezapadá do dnešního dokonalého večera,“ přijde za mnou švagr a podává mi skleničku vína. „Je to to dobré chardonnay, co máš tak ráda. To by ti mohlo zlepšit náladu, ne?“

„Ty jsi můj poklad, Davi. Mám Soňu ráda, ale někdy je na facku. Řekni mi, jak to s ní můžeš vydržet?“

Švagr se podívá na sestru a jakoby nic prohlásí: „Proč myslíš, že máme tento restartovací večírek? Je to s ní někdy opravdu moc těžké, ale na druhou stranu… co bych bez ní dělal? Chyběla by mi. I ty hádky s ní. Zjistil jsem to, když jsem se od ní před půl rokem odstěhoval.“

Dívám se na něj, jako bych ho viděla poprvé.

„Prosím? To mi chceš říct, že sis sbalil věci a odstěhoval ses? Jak to, že o tom nevím, proč?!“

„Asi tě tím nechtěla zatěžovat. Ale o tom jejím spolužákovi víš, ne?“

Marně vzpomínám, co mám o spolužákovi vědět. Nic mě ale nenapadá. Soňa si začala dělat asi před rokem nástavbu, dálkově. Měla určitě hodně spolužáků a spolužaček, ale o žádném z nich mi nikdy nic neříkala. Nebo ne nic konkrétního. Švagr vyčetl z mé tváře, že asi vůbec nevím, o čem mluví.

„Podvedla mě. Zabouchla se do spolužáka… Bylo to mezi nimi asi vážný. Dokonce uvažovala, že všechno zahodí a půjde si žít nový život. Tak jsem to nakonec zabalil já. Odstěhoval jsem se a dal jí nějaký čas, ať si všechno promyslí. Párkrát jsme se pak sešli, zjistili, že si chybíme, ona mi slíbila, že to ukončí, a já se vrátil zpátky. Všechno to trvalo skoro tři čtvrtě roku. Proto tohle všechno. Překvapená?“

Překvapená? No to si, švagříku, piš. Jak to, že jsem to nevěděla? Vždyť přeci byly doby, kdy jsme o sobě věděli všechno. Všichni tři. Byli jsme nerozlučná trojka. Je pravda, že postupem času, jak jim děti rostly a já dospívala a začala jsem žít svůj vlastní život, to začalo trochu pokulhávat. Ale pořád jsem si myslela, že si takové důležité milníky říkáme. Že jsme pořád nerozluční, i když nás dělí velká vzdálenost. No, asi očividně ne.

„Nevěděla jsi to. To nevadí, už je to pryč. Snažíme se oba, dneska mi udělala tohle překvápko, je to úžasný a vypadá to, že snad bude zase vše v pořádku.“

To doufám, za ně za oba. „To je super, že jste to překonali. Moc vám fandím. Příště mi ale laskavě takový důležitý drby nezatajujte, ano?!“ řeknu už s lepší náladou. Je to zvláštní, ale tahle jejich kolize (naštěstí s dobrým koncem, snad) mi vlastně zlepšila náladu a rozhodnu se, že si to tady dnes užiji.

Dlužím jim to. „Běž za ní, Davi, a užijte si dnešek. Já si naliji další skleničku a chvilku se ztratím tam, do toho rohu, abych někomu zase neřekla něco netaktního. Pak si přijdu pro tanec, jo?“ mrknu na něho a pozoruji, jak se opravdu vydává za sestrou, bere ji za ruku a něco jí zašeptá.

• • •

Sedím si potichu v koutku, popíjím to úžasné víno a přemýšlím, že bych se měla opravdu začít bavit. Tahle párty se asi už nikdy opakovat nebude. Aspoň ne taková. Potkalo se tu po hodně dlouhé době takové osazenstvo, které dát dohromady byl jistě nadlidský úkol. V takové sestavě jsme se setkávali před miliony lety, kdy každý z nás byl o hodně mladší, většina z nás neměla rodiny, manželky/manžele, hypotéky ani jiné větší starosti. To, že tu jsme všichni pohromadě, je vlastně malý zázrak a nemyslím si, že by se to ještě někdy povedlo.

Najednou do mého koutku vpadne postava, které přes světlo nevidím do obličeje. Leknu se tak, že na sebe vyliji všechno víno, co mi zbylo ve sklence.

„Dopr…" tiše zakleji.

„Ahoj, já jsem Oliver, máš tu místo?" zeptá se mě jakoby nic a já místo toho, abych (jak jsem si slíbila) byla příjemná, mu dost nepříjemně odpovím:

„Ano Olivere, vím, kdo jsi. Myslím, že tu není moc lidí, kteří by nevěděli, kdo jsi a jak se jmenuješ," zchladím si žáhu na nic netušícím člověku, který jen zamrká a potichu se odebere pryč.

Třikrát se nadechnu a pak mi to dojde. Já jsem taková kráva. Běžím okamžitě za ním.

„Olivere, Olivere počkej!" volám na něho. „Tak počkej, prosím tě. Omlouvám se, já jsem to tak nemyslela."

Zastaví se a čeká.

„Já prostě… Mám blbý den a přišlo mi, že se mi představuješ tónem, který ve mně vzbudil takové vychloubání, jako že *Ahoj, jsem Oliver a jsem všechno, po čem dneska můžeš toužit*, nebo tak nějak."

Dívá se na mě přes brýle, chvilku nic neříká a pak se pro změnu tiše omluví on.

„Promiň."

Je to hodně tiché, docela dost smutné, to mě zarazí. Proto se ho zeptám: „Proč se omlouváš ty mně?" Nechápu.

„Protože ses kvůli mně polila," a ukáže na moje zlité tričko. Oba se začneme smát.

„Hele, tak omluvy máme za sebou a teď to zkusíme znova, ano? Jmenuji se Míša a vypadá to, že ses chtěl schovat stejně jako já, tam v tom rohu." Ukážu směrem, odkud jsme oba vystřelili jako šíp.

„Jestli nemáš nic proti, tak tě zvu, aby ses tam schoval se mnou. Pokud máš tedy ještě zájem."

Usměje se na mě. „Ahoj, jsem Oliver a rád se s tebou schovám, ale pod jednou podmínkou. Donesu ti to, čím ses kvůli mně polila." Ukáže znovu na moje triko.

Tentokrát se usměji já. „To budeš hodný," poděkuji. „Piji chardonnay a počkám na tebe v koutě, aby nám to tam nikdo nezasedl."

„To beru," odpoví a každý odejdeme svým směrem.

Sednu si do kouta a opět pozoruji dění kolem. Tentokrát už ale s daleko lepší náladou. Vidím, jak Martin nedal na mou radu a popíjí vesele dál. Vážně by mě zajímalo, co se u nich doma děje. Jestli mají opravdu nějakou krizi, nebo to jen vše zveličoval, abych ho litovala.

Také vidím Soňu s Davidem, jak se objímají. Vypadají šťastně, snad je u nich vše zažehnáno. Zažili už hodně kolizí, ale nikdy to nebylo až tak horké. Pozoruji i zbytek přátel, znám je už tolik let, ale dnes je vidím jiným, zvláštním způsobem. Změnili se oni, nebo já?

Otočím hlavu a dívám se, jak mi Oliver nese pití. Konečně mám čas si ho pořádně prohlídnout. Blonďatý rozcuch *á la právě jsem se vzbudil* je na něm vtipný a na každém jiném by byl asi komický, ale jemu vážně sluší. Není klasický blonďák, jde to tak trochu do zrzava, ale taky není klasický zrzek. Prostě jeho vlasy jsou zajímavé jak barvou, tak sestřihem, nebo spíš nesestřihem?

Kulaté brýle se mu houpou na menším nose a jeho tvář pokrývá zrzavé strniště. Je drobnější postavy. Není vyloženě prcek, ale není to ani velikán, tipuji takových 170 cm. Tělo má štíhlé, ramena vypracovaná tak akorát ke své postavě. Na zadek bohužel nevidím, ale když zhodnotím celou jeho postavu, tipuji, že bude malý jako dva kmínky. Celkově mu to z mého pohledu hodně sluší. Není to hezounek, ze kterého bych padala okamžitě na zadek, ale je na něm něco, co mě na něm přitahuje. Vůbec netuším, co to je, ale nutí mě to pozorovat ho.

Jde mým směrem, zjistil, že ho pozoruji, a z dálky na mě zamává.

„Tááák slečno, jedno víno, jak jste si ráčila objednat," podává mi sklenici s úsměvem.

„Děkuji a ty máš vodu?" ukážu na jeho sklenici. „Ty jsi abstinent? Tedy, nemyslím to zle, je to lepší, než kdybys pil jak Dán, jen mě to překvapilo," divím se.

„Ne, nejsem abstinent, dám si rád kvalitní pití, ale při práci nepiji a navíc pojedu ještě autem domů," vysvětlí.

„Jedeš dnes domů? Soňa říkala, že ti zajistila tady v hotelu spaní, nebo jsem se spletla?" zeptám se.

„To je pravda, mám tu zajištěný pokoj, ale přijde mi to zbytečné, když to nemám domů vyloženě přes celou republiku. Jezdím autem rád. Docela dost se u toho uklidním a vyčistím si hlavu. Navíc, v noci jsou ulice a hlavně dálnice prázdné, tak proč toho nevyužít." Posune si brýle na nose a já si teď teprve všimnu, že má hezké zelené oči.

„Děkuji za vysvětlení," pozvednu skleničku a i tak si s ním ťuknu, „tak na zdraví a na prázdné cesty," usměji se na něho.

„Můžu se tě na něco zeptat?" zeptá se mě najednou. „Když mi nebudeš chtít odpovědět, pošli mě do háje a klidně řekni, že je mi do toho houby, ale…" zarazí se.

„Tak sem s tím, co by tě zajímalo?" povytáhnu obočí.

„Proč se tady schováváš? Pochopil jsem, že Soňa je tvoje sestra. Tedy podle toho, jak jste si podobné a podle toho, co jsem slyšel. Je to tak, ne?" počká, než mu to potvrdím, a pokračuje: „Je to vlastně oslava tvojí nejbližší rodiny, taky jsem vypozoroval, že se tady všichni znáte asi už dost dlouho. Viděl jsem, že když jsi přišla, tak tě každý tady srdečně přivítal, takže nebudeš ani nějaká, jak bych to řekl, černá ovce rodiny, nebo jak se tomu říká. Takže podle mě není důvod, proč by ses tady neměla proplétat mezi všemi stoly a bavit se o sto šest, ale ty jsi místo toho tady."

Má pravdu, proč se vlastně nebavím?

„Je to složitější, i když možná je to jednodušší víc, než se zdá. Všechny ty lidi tady mám moc ráda, ale je pravda, že jsem se s nimi už opravdu dlouho neviděla a zjistila jsem, během dnešního večera, že se za tu dobu všichni nějak změnili. Nebo jsem se možná změnila já, nevím. Mám prostě na život asi úplně jiný pohled než oni. Tedy hlavně, co se vztahů týče. Vidíš tam toho chlápka, co se tady nalévá hlava nehlava?" ukážu na Martina. „Známe se už dlouho a opravdu nikdy jsem ho neviděla v takovém stavu, jako je dnes. Aby pil do němoty tak, že začíná každého otravovat?! Vždycky to byl hodně hodný kluk, dal si maximálně pár piv, všechny okolo bavil, byl to smíšek a nikdy nedal dopustit na svoji rodinu a nadevše miloval

svoje děti. A dnes, koukni. Měla jsem čest se s ním dnes bavit a místo toho, abychom prokecali spousty hodin, jsem po půl hodině měla pocit, že bych ho musela majznout něčím po hlavě. Vypadá to, že nenávidí svůj život, svoji ženu i děti."

Otočím se na Soňu a Davida a pokračuji. „Ségra pravděpodobně měla pocit, že jí ujíždí vlak, nebo co, a při první příležitosti podvedla švagra tak, že chtěla utéct od všeho a začít snad znovu… Nejspíš. Proto ty dnešní snobské narozeniny s tebou jako hostem. K tomu mě chtěla dát dohromady s tamtím blbečkem," ukážu na Petra, „co si myslí, že mu snad budu ležet u nohou jen proto, že sem přeci přišel kvůli mně, aby mě sbalil. A já se mu nesvalila do náruče, takže jsem z něho udělala blba, a Soňa mi to asi nikdy neodpustí."

„A tamta partička…" otočím se na čtveřici známých, o kterých jsem si myslela, že mě nemůžou ničím překvapit, a pokračuji, „zjistila jsem, že si tak nějak zahýbají asi každý s každým, nebo nevím…" Řeknu to už zase trochu naštvaně a podívám se na něho. „Nejsem, Olivere, puritánka, ani nejsem z jiného světa a už vůbec nejsem světice. Ať si každý dělá, co chce, když se jim to líbí, ale já pochopila, že se jim to nelíbí. Nelíbí se jim vlastně nic. A navzájem si strašlivě ubližují. Ubližují partnerům, dětem, nechají si ubližovat… Žijí všichni v nějaké bublině a hledají to, co stejně asi nikdy nenajdou. Zjistila jsem, že se jim asi všem vytratil rozum a všechno řeší tak, jako kdyby jim bylo dvacet. Při jakémkoliv problému doma se seberou a místo toho, aby ten problém řešili, tak se poohlédnou někde jinde a myslí si, že to snad jinde bude jiné, lepší. Jsou schopni zahodit vše a všechno a zkusit to od znova. Jenže ono jim těch dvacet není. Mají závazky, hlavně tedy většina z nich k dětem, a ani to je nezastaví. Mám pocit, že se u těch všech vytratila nějaká chuť vylepšit to, co do teď budovali, a raději všechno rozbijí a chtějí začít stavět znova. Ano, špatný, prohnilý barák zbouráš a postavíš z něho úplně nový, ale u starého baráku stačí natřít okenice a vybílit pokoje a můžeš i z něho udělat útulný domov. Neváží si toho, co mají. Ani si neuvědomují, většina z nich tady, co mají, a všechno to vedou do kopru," vydechnu, promnu si oči a podívám se na něho. „Asi jsi nechtěl mít depresivní přednášku, že?!! Tak to prostě cítím, proto jsem se radši ztratila. Nechci jim tady do toho kecat, a tak jsem radši šla do ústraní."

Dívá se na mě minutu, dvě, tři… Pozoruje můj obličej, jako by z něho chtěl číst, ale právě zjistil, že jazyk, kterým je to napsáno, nikdy neviděl.

Pak se konečně nadechne a řekne: „No, docela jsi mi nasadila brouka do hlavy a musím říct, že tvoje přirovnání vztahu ke stavbě domu na mě zapůsobilo. A můj profesor filozofie by měl z tebe asi hodně velkou radost. Myslím, že budu mít dlouho o čem přemýšlet." Zase se na mě podívá a já nevím, jestli to myslí vážně, nebo jestli si dělá srandu. Asi to pochopí z mého výrazu, protože hned dodá: „Nemyslím to z legrace, nedělám si z tebe srandu. Opravdu mě ta myšlenka, to přirovnání, zaskočilo a je to zajímavý pohled na věc."

Teď si ho změřím pohledem já: „Co jsi to říkal o nějakém profesoru filozofie, ty jsi něco takového někdy studoval?"

Teď se rozesměje a jeho úsměv je nakažlivý a odzbrojující. „Ty o mně toho moc nevíš, že? A to jsem si myslel, že takových lidí už moc není. Ne že by mi to vadilo, naopak. Jsem rád, že zůstal někdo, koho můžu ještě ohromit. Ale abych ti odpověděl. Ano, studoval jsem na Filozofické fakultě v Ostravě, dokonce jsem to i úspěšně dokončil a dočkal se nějakého toho titulu před i za jménem, ale studoval jsem to vlastně jen kvůli mámě, učitelce." Při těch slovech se skoro otřepe. „Ale nakonec jsem si šel za svým a stejně jsem skončil u plotny."

„Ale to má maminka i tak radost, ne? Přece jenom jsi toho dokázal dost než jen, že ses naučil rajskou," řeknu s uznáním.

„No ono nech být, taková rajská, dobrá a kvalitní rajská, to není jen tak," mrkne na mě a najednou oba zjišťujeme, že si máme hodně co říct.

• • •

Povídáme si o všem. Zjišťuji, že má dost velký přehled o dění ve světě, jakou má rád hudbu, na co se rád dívá v televizi, a dokonce mi začíná i představovat trochu z kulinářského světa. Pomalu se k nám začínají přidávat i další. Ze začátku jsem z toho byla smutná, ale teď díky tomu zjišťuji, že je vtipný a zábavný. Přemýšlím, kdy mi bylo s někým takhle dobře, je to už hodně dlouho…

„…Co na to říkáš, souhlasíš?" vytrhne mě z přemýšlení. Vidím nadšení v jeho očích, ale než se stačím vzpamatovat a zeptat se, o co jde, tak za mnou přiběhne David.

„Míšo, musíš mi pomoct s Martinem, nechce jít domů, vykřikuje, že jediný, s kým půjde, jsi ty a je schopný se snad i poprat."

Nejprve nechápu, co po mně chce, ale nakonec mi to dojde.

„Promiň, Oli, musím jim pomoct. Za chvilku jsem tady, jen co ho vyprovodím domů."

Zeptá se, jestli chci pomoct.

„Ne, to je dobré, bydlí za rohem, to zvládnu," odpovím.

„Dobře, Míšo, počkám na tebe v autě, jo."

Opět nechápu, o čem mluví, ale už musím jít. Zeptám se ho, až přijdu.

• • •

S Martinem to šlo líp, než jsem si myslela. Musela jsem mu nejprve z plných plic vynadat, ale potom šel poslušně jak beránek. Jarní venkovní vzduch ho trochu probral. Stihl se ještě před jejich barákem pozvracet, ale díky tomu začal střízlivět.

„Pojď se chvilku posadit, ty pako, domů takhle nemůžeš."

Na sezení venku je ještě zima, ale trocha čerstvého vzduchu ještě nikoho nezabila.

„Už je ti trochu líp?" zeptám se asi po deseti minutách mlčení.

„Jo, myslím, že domů už to zvládnu. Promiň, Míšo, nechtěl jsem se takhle zřídit. Ale nejprve jsem pil, protože jsem prostě mohl a protože jsem chtěl po dlouhé době upustit páru, pak jsem se trochu naštval na tebe, a když jsem se ti chtěl omluvit, tak jsem viděl, jak ses bavila s tím… tím… panákem, co si myslí, že sežral všechnu slávu světa," nemůže Oliverovi přijít na jméno.

„Myslíš s Oliverem?" zarazím se. „A proč máš problém, že jsem se s ním bavila? Martínku, dovol, abych ti připomněla, že jsem dospělá, svobodná a dost stará na to, aby mi někdo předepisoval, s kým se můžu a s kým nemůžu bavit."

„Ty víš, proč to říkám. Víš, že bych byl ochotný teď kvůli tobě odejít i od Lenky a…"

Nenechám ho domluvit a zarazím ho: „Hele, nejsi úplně střízlivý, a proto s tebou nebudu diskutovat o tom, proč bys tohle neměl dělat. Jdi teď domů a opravdu udělej to, co jsem ti radila už předtím. Dej si doma všechno do pořádku a pak se spolu můžeme," zvednu prst, „ve vší počestnosti sejít a probrat, proč to není dobrý nápad, jo."

Chce ještě něco namítnout.

„Běž, Marťo, nezlob. Mám tě moc ráda a nechci, aby sis podělal život. Vyser se na to a běž domů." Dám mu klíče do ruky a počkám, až si otevře. Aby ho nenapadlo usnout někde venku před vchodem.

Vracím se do sestřina bytu a po cestě přemýšlím, jestli Martin udělá to, co jsem mu poradila, a taky o tom, co mi chtěl vlastně Oliver říct. Na čem se chtěl vlastně domluvit. Hned jak přijdu, zamířím na místo, kde jsem ho nechala. Není tam. Není ani nikde jinde v bytě.

„Kluci, neviděli jste Olivera?" zeptám se známých, kteří s námi byli poslední půl hodinu, když jsme si s Oliverem povídali.

„No, pokud vím, tak jste se domlouvali, že pojedete do nějakého obchodu nebo co. Bavili jste se, že ti má něco vařit, nebo tak a že na tebe počká v autě."

Jo tak o to šlo. Jasně, bavili jsme se o tom, že by mi rád udělal nějakou specialitu, ale nějak mi nedošlo, že tím myslí dnešní večer. *Počkám v autě…* Tak mi to vlastně říkal. Já jsem taková… Běžím před barák a už vidím jenom zadní světla. No to jsem tomu dala. Chvilku doufám, že mě viděl ve zpětném zrcátku. Po delší době ale zjišťuji, že asi ne. No nic, počkám, třeba není ten obchod tak daleko. Stejně by mě zajímalo, co může být takhle večer ještě otevřené. Musí to být něco velkého a musí to být někde blízko.

Uvelebím se na lavičce, ruce si dám do kapes a poslouchám to zvláštní ticho sídliště. Občas projede nějaké auto a v pár oknech je ještě světlo. Život na sídlišti vlastně nikdy nekončí. Vždycky tu bude někdo, kdo ponocuje, kdo se vrací domů, kdo naopak z domu odchází. Noční sídliště mě fascinuje a jeho atmosféru miluji.

Zrovna si promítám v hlavě dnešní výstup s Martinem i dnešní seznámení s Oliverem, když vtom uvidím světla. U baráku parkuje mustang. Mustang? To je pacholek. Když vystupuje z auta, připravuji se, že utrousím nějakou vtipnou poznámku na adresu jeho auta. Pak si ale všimnu jeho výrazu. Je naštvaný, snad i uražený. I když mě viděl, dělá, jako bych tam nebyla, a pomalu si utírá kapotu od prachu. Počkám. Potichu ho pozoruji a sleduji, jak vyloženě protahuje chvíli, kdy má jít ke mně. Nakonec se odlepí od auta, vrátí prachovku dovnitř, vezme z auta tašky a jde konečně mým směrem.

„Není ti v tom svetru trochu zima?" zeptá se, ale je pořád uražený.

„Je, ale nečekala jsem, že tu zůstanu tak dlouho." Dál ho pozoruji a čekám, jestli se dozvím, co se mu stalo.

„To jste byli s tím Martinem, nebo jak se jmenuje, až do teď?“ dívá se spíš někam za mě než na mě.

„Co? Ne. Byla jsem s Martinem asi patnáct minut, všehovšudy. Vrátila jsme se za tebou dovnitř, ale kluci mi řekli, že jsi jel něco koupit, že mysleli, že jsem jela s tebou. Došlo mi, co mělo znamenat to tvoje *počkám na tebe v autě*, ale přišla jsem pozdě. Zrovna jsi odjížděl, už jsem viděla jen zadní světla.“

Konečně se na mě podívá. „Vždyť jsme se domlouvali, že ti ukážu fígl s fíkem a že pro ně zajedeme. Ty jsi mě neposlouchala, že?“ znova se jakoby urazí. „Jasně, mně to došlo v autě,“ řekne smutně.

Nechápu. Nechápu, o čem mluví, nechápu jeho změnu v chování.

„Co, co ti došlo v autě?“

Zase se dívá za mě. „Myslel jsem si, že se ti se mnou povídá dobře a že jsem našel někoho, s kým si rozumím, ale v autě mi došlo, že jsem jenom vyplnil tvoji chvilku deprese a hned, jak to šlo, tak jsi běžela za… To vysvětluje, že jsi mě vlastně asi ani neposlouchala, to je jedno…“ přestane mluvit, ale pořád se na mě nepodívá.

„Oli, o čem to mluvíš?“ vezmu jeho obličej do dlaní a podívám se mu upřeně do očí. „Jasně že jsem tě poslouchala. Poslouchala jsem každé slovo, co jsi řekl. Jenom tu poslední větu o tom, že to uděláme hned, jsem neslyšela, protože tam byl hluk a do toho pro mě přišel David, abych jim pomohla. Myslíš, že kdybych s tebou chtěla vyplnit jenom chvilku, jak říkáš, že bych tady mrzla a čekala na tebe? Tušila jsem, že jsme se asi špatně pochopili, a chtěla jsem předejít tomu, aby ses třeba naštval. No, vidím, že je pozdě. Ale věř mi, přesně jak jsi říkal. Těch pár hodin s tebou tady bylo to nejhezčí, co se mi za poslední dobu stalo,“ pohladím ho po tváři.

Cítím v jeho tváři napětí, podívá se dolů na chodník, nadechne se a podívá se mi konečně do očí.

„Míšo, pokud mě teď hned nepustíš a nepřestaneš hladit, tak se neudržím. Ty vůbec netušíš, co se mnou děláš,“ nepřestane se mi dívat do očí.

Znovu ho pohladím.

„Myslím to vážně, popadnu tě a vezmu do mého auta. Tam si s tebou už ale povídat nebudu, jestli víš, co tím myslím,“ povytáhne obočí.

Usměji se. „A ty to dokážeš s plnýma rukama?“ podívám se na jeho ruce plné nějakých potravin.

Oliver se podívá na nákup a znovu na mě. „Já nemám problém to donést do auta a pak se pro tebe vrátit. Záleží na tobě," řekne mi to skoro šeptem a já cítím jeho horký dech na rtech.

Políbím ho.

Usměje se na mě a mně se podlomí nohy.

„Ani se nehni," zašeptá.

Opravdu odemkne auto, hodí tam tašky a přijde zpět. Vezme mě do náruče, políbí a odnese do auta.

Líbáme se. Není to nedočkavé ani to není ve spěchu. Vychutnáváme si rty a nemůžeme se odtrhnout. Horký dech cítím všude. Na rtech, na tváři, na krku. Zmáčkne nějakou páčku a vzadu je najednou spousty místa.

„Ááá, lůžková úprava," trochu odlehčím tu explozi erotiky, která se na nás valí.

„To víš, auto na míru," odpoví a zase mu hraje úsměv na rtech. Znovu ale zvážní a začne mě líbat tím nádherným způsobem. Teď už je tu dost místa na to, abychom si mohli sundat oblečení a přestat se soustředit jenom na rty. I když, líbání je pořád dominantou celého našeho milování. Jeho dech, polibky i jeho prsty mě dostávají do transu. Zdá se mi, že uběhne milion let, než se od sebe celí udýchaní konečně odtrhneme. Ale přesto nechci, aby ta nekonečná chvilka skončila. Čekala jsem, že se oblíkneme a prostě odejdeme z toho zadýchaného auta, a ta představa mě už teď děsila, ale to, co přišlo, jsem nečekala. Zůstali jsme i po tom všem ležet v objetí a dál se jenom nekonečně líbali. Připadala jsem si jako v nějakém románu, který jsem nikdy nedočetla, protože to byla samá romantika a *bla bla bla.* Ale já se teď cítila tak, jak to všechny ty hrdinky prožívaly. Šťastná, vzrušená a v tuto chvíli i milovaná. I když to odchodem z auta nejspíš skončí, určitě tohoto večera nebudu litovat.

„Nad čím přemýšlíš?" přeruší ticho Oliver. „Přemýšlíš, že jo. Všiml jsem si, že ti na čele vyrazí vždycky taková malá žilka, když se ztratíš v myšlenkách," ukáže mi přesně to místo, které myslí.

No, nebudu mu vykládat, o čem opravdu přemýšlím, a tak zalžu. „Snažím se vyluštit, co znamenají ta tvá tetování."

Má jich na těle docela dost. Má tam nějaké čínské nápisy, pak jsem si všimla, že tam má zobrazené dva znaky horoskopu a pár jakoby značek. Většinou má vše na hrudníku, jednu značku má za uchem. Pomalu ho po těch čínských znacích pohladím.

Usměje se na mě: „Jednou ti o nich všechno řeknu, ale teď ne." Znovu mě políbí, ale vtom začne zvonit jeho telefon. Omluví se a zvedne ho.

„Oliver… Jo, je se mnou… Ne, nemusíte se bát… Mustang? Jo, ten je můj. Právě jsme přijeli. Za chvilku jsme u vás."

Položí telefon a znovu mě políbí. „Vypadá to, že mají o tebe strach, budeme už muset jít."

Toho jsem se bála, ale realita je tvrdá. Všechno hezké jednou končí, pomyslím si. Začnu se oblékat a on, místo toho, aby se také oblékal, mě potutelně sleduje.

„Chce se ti odtud?" zeptá se.

Zajímalo by mě, co čeká za odpověď, tak se to snažím dát do vtipu. Přece mu nemůžu říct, že bych za pár dalších chvilek s ním vraždila.

„Lůžková úprava, zadýchané auto a vůně benzínu, to je snad jasné, že se těším, až odtud vylezu."

Oliverovi zmrzne úsměv na tváři, ale jen do té doby, než na něho mrknu. Popadne mě a začne lechtat, pak se znovu přiblíží k mým rtům a potichu zašeptá: „Tak víš co, ty moje myško, teď půjdeme nahoru, ukážeme všem, že jsi v pořádku, já udělám ten můj úžasný recept s fíkem a čokoládou, který jsem slíbil nejenom tobě, ale i všem, co tam s námi byli, a pak si tě unesu k sobě domů. Necháš se unést?"

Jeho horký dech je opravdu jak magnet, až se zase třesu po celém těle.

„Nechám, to víš, že nechám," taky zašeptám.

Musíme se donutit, abychom vůbec odešli z auta. Ten svěží jarní vzduch je jak znova nadechnutí. Až teď mi dochází, jak bylo v autě opravdu nedýchatelně. Ve výtahu provádíme poslední úpravy zevnějšku a vcházíme do hlučného, hudbou a alkoholem protkaného bytu. Všichni nás vítají.

„Kde jsi? Hledala jsem tě. Kluci mi pak řekli, že jsi jela s Oliverem shánět něco do obchodu. Prý tu bude ještě nějaký chod a museli jste jet pro ingredience," spustí na mě Soňa.

„Jo, je to tak," přitakám, „ale neptej se mě, pro co všechno jsme jeli, protože je toho opravdu hodně." Zalžu, ale vypadá to, že si toho nikdo nevšiml.

Všichni už totiž běží do kuchyně podívat se na ten kulinářský zážitek. Jdu se napít, nealka, víno v tuto chvíli nechci, a jdu se podívat za všemi do kuchyně. Oliver je ve svém živlu. Předvádí parádní šou, všude to bublá, syčí, chvíli se i flambuje. Vidím na něm, jak je šťastný.

Pozoruji jeho ladné pohyby, jeho prsty, které kmitají nad nádobím, a vzpomenu si, jak mě ty prsty ještě před chvílí držely. Když se pak na mě mezi tím vším vařením sem tam podívá a mrkne na mě, málem se neudržím. Jeho vaření netrvá dlouho, ale výsledek je pastvou pro oči. Všichni se na něho i na talíře sesypou a chvíli to vypadá, že ho snad nikdy nepustí. Po nekonečných minutách přijde i s jednou porcí pro mě.

„Promiň, Míšo, už jsem si myslel, že mě za tebou nikdy nepustí," pohladí mě a políbí. To mě trochu dostane, všimne si toho. „Tobě vadí, že tě před nimi líbám?" řekne zmateně.

„Nevadí, spíš jsem si říkala, že nebudeš chtít ty, aby…"

Nenechá mě to domluvit. Políbí mě a řekne: „Klidně ať každý vidí, že jsem z tebe úplně hotový. Tak moc, že pokud hned teď neodjedeme, tak se nejspíš zblázním. Nechci tu být ani o minutu déle, než je to nutné. Celou dobu u toho vaření jsem myslel jen na to, až s tebou budu zase sám. Zabalím se, se všemi se hned teď rozloučím a pak už mi v tom tvém únosu nezabrání vůbec nic."

Přikývnu. Taky si musím vzít s sebou vše, co jsem si k sestře přivezla. Naštěstí toho není moc, přece jenom jsem tu měla být jen přes víkend.

„Soni, omlouvám se, ale svezu se s Oliverem k našim," přijdu se k sestře rozloučit.

Nechápavě na mě a na moji tašku hledí. „S Oliverem, k našim? On spí na hotelu, ne? A ty jako teď chceš jet pryč?"

Je pravda, že na chudinku Soňu je těch informací asi moc.

„Oliver mi říkal, že se mu v hotelu spát nechce a že pojede domů, tak jsme se domluvili, že mě vezme. Přece jenom to má skoro po cestě. Ale on by ti to, že odjíždí, asi řekl sám. Říkal, že se jde pobalit a pak se půjde rozloučit."

Soňa mě najednou obejme a řekne: „Míšo, nejsem střízlivá, ale nejsem ani hloupá, ani slepá. Viděla jsem, jak jste se spolu bavili. Užij si to," podívá se na mě. „Víš ale, že to nejspíš dnešní nocí

skončí, že jo. Takoví, jako je on, to na moc dlouho nemají," dívá se ustaraně.

„Nemusíš se bát, Soni, tuším, že to tak bude, ale proto si to hodlám pořádně užít. Se vším všudy," mrknu na ni. To ji uklidní.

„Tak, Soňo, taky se jdu rozloučit," přeruší nás Oliver. „Děkuji, že jsem vás všechny mohl poznat, večer se myslím povedl, tedy manžel tak aspoň vypadal, kde vůbec je?"

To by mě taky zajímalo. Rozhlédnu se po bytě.

„Manžela už jsem doprovodila do postele, trochu přebral. Ale líbilo se mu to moc, dokonce víc, než jsem doufala. Ještě jednou moc děkuji, že jsi přijel."

Oliver mě obejme kolem pasu a řekne: „Taky se mi tady líbilo víc, než bych čekal. Pojedeme?" Zeptá se. Přikývnu. Naposledy zamáváme všem, co náš odchod zaregistrují, a odcházíme do auta.

• • •

Mustang. To je něco. Příjemná kůže, nádherný design, všude, kam oko dohlédne, to křičí luxusem. Ale příjemným. Není to prvoplánový nevkusný luxus. Lahodí to oku. A já se teď v tomto pokladu povezu. A navíc mám vedle sebe sexy kluka, který mě jediným pohledem dokáže dostat do extáze. Jestli spím, nechci se už nikdy vzbudit.

Než nastartuje, tak se ke mně nakloní a horkým dechem řekne: „Tohle bude asi nejdelší hodina a nejdelší cesta domů, kterou jsem kdy zažil. Budeš se muset hodně snažit, abych se soustředil na cestu."

Chci ho políbit, ale místo toho se šikovně vyvleču z jeho blízkosti a podívám se na palubní počítač.

„Dobře, tak si vybereme nějakou hudbu a já ti budu povídat a zpívat a to si piš, že při takové náloži to zvládneš."

Začne se smát, řekne: „Ohrom mě," a nastartuje.

Procházím výběr jeho hudby. Má toho tady šíleně moc od AC/DC, Korn, Sepultury a dalšího rocku/metal hudby přes Siu a Imagine Dragons až po Mozarta. Mám chuť na něco klidnějšího, ale přece jenom jsem mu slíbila, že ho rozptýlím, a tak nakonec pustím nejlepší výběr od Metallicy.

„Vážně? Ty mě nepřestáváš udivovat. Tipoval bych tě na střední proud."

Je toho ještě tolik, co o mně nevíš, pomyslím si.

„Nechci, abys usnul, a navíc… zapomínáš, kolik mi je. Tohle jsem poslouchala, ještě když jsi nevěděl, co to hudba je."

Je pravda, že 8 let, které nás dělí (jemu je 27 a mně 35), není takový rozdíl, ale ve věku, kdy vám je 15 a jemu 7, je to neskutečný rozdíl.

„Ááá, promluvila ta starší část v tobě, která chce radit mladšímu," dobírá si mě.

„Ne, brouku, promluvila ta starší část ve mně, která se pořád diví, že o tolik mladší kluk, jako jsi ty, má vůbec zájem o takovou babču," řeknu tónem, kterým mu dám najevo, že je to pro mě docela silné téma k zamyšlení.

Vtom se ale ozvou z repráku první tóny k písni Hero of the day, písně, kterou od Metallicy miluji asi nejvíc.

„Můžu to zesílit?" zeptám se.

Přikývne a za chvíli se nepřestává divit. Zpívám, házím sebou, pohazuji vlasy, řádím jak černá ruka. Když písnička skončí, začne další skvělá (ostatně, je to nejlepší výběr, takže jsou všechny dobré), ale tu už dávám tišeji. Trochu se upravím a všimnu si, že se na mě Oliver dívá. Tedy samozřejmě tak, aby zvládl bezpečně řídit.

„Máš se soustředit na jízdu, pamatuješ?" dělám, jako bych netušila, proč se na mě tak dívá.

„Říkala jsi babča před chvilkou, jo? No, jsem rád, že jsem takovou babču, která je očividně plná energie, potkal právě já. Jen si tak říkám… jaké by to asi bylo poznat tě jako mladou holku. Ty jsi musela být pořádný tajfun." Kroutí hlavou a směje se. Z jeho výrazu vyčtu, že se baví.

„Nebyla jsem nijak zvlášť divoká. Tohle, co vidíš, jsou jen záblesky toho, co si z té doby pamatuji," zamrkám na něho spiklenecky.

Cesta hladce ubíhá, pomalu přepnu na klidnější vlnu. Pustím tam filmovou hudbu Hanse Zimmera a začneme si povídat o tom, jak probíhala naše puberta. On byl překvapivě položený v knížkách, navštěvoval intelektuální kluby a diskuse. Ve volném čase se zabýval vším, co se jen mihlo kolem gastronomie.

„To se mi nechce věřit. Když se podívám na tvoje vlasy, tetování, styl oblékání… nepřipadáš mi jako intouš, co sedával v koutku u čaje. Vím, že zevnějšek někdy klame a je pravda, že máš veliký přehled o všem, takže jsi asi opravdu sedával s velice chytrými lidmi, ale kde jsi tedy stihl všechno tohle?" ukážu na celou jeho postavu.

„K tomu, aby člověk trochu zdivočil, nepotřebuje moc času, a naopak, jeden nepotřebuje zdivočit, aby si pořídil tetování," odpoví tajemně. „To bys měla jako stará dáma vědět," prohodí a dál dělá, jako by jediné, na co se soustředí, byla cesta.

„Tak ty takhle na mě? Jak myslíš. Já ti to vrátím," zapředu a dělám, jako že jsem se urazila. Netrvá dlouho, když zpozoruji, že zastavuje. Už jsme tady? To si nemyslím. Marně pátrám, kde jsme.

„Zase máš tu malou žilku na čele, přemýšlíš, kde jsme, že? Ne, ještě nejsme na místě, ale já už jsem prostě nevydržel jenom sedět." Políbí mě tak, až mi začne srdce tepat ve spáncích, a já čekám, kdy se mi z toho rozletí hlava. Zase se líbáme tak, jako bychom se neviděli milion let.

„Myško moje," zašeptá a polaská mě po vlasech, „budu tě muset asi poprosit, abys se mnou, aspoň než dojedeme, přestala flirtovat. Abys přestala být tak příšerně sexy a já nevím… Nejradši bych tě tady teď hned povalil a věř, že jsem jenom malý krůček k tomu, abych to udělal, ale… Jeden sex v autě už jsme dnes měli. Chci, aby to bylo tak nějak lepší, jestli mi rozumíš… Ale jestli mě budeš takhle nehorázně provokovat, tak mi bude jedno, že je to na předním sedadle nepohodlné, zastavím a uvidíš, čeho je intouš jako já schopný."

Nadechnu se, našpulím rty a chci něco dodat, protože téměř vždy musím mít poslední slovo, ale on zavrtí pomalu hlavou. Jeho krásné zelené oči se do mě vpíjí a já tuším, že tentokrát poslední slovo mít nebudu. Kousnu se místo toho na pár vteřin do rtu a udělám pohyb, jako že si zamykám pusu na zámek. Zabořím se se zavřenýma očima do sedačky a čekám. Pár vteřin se neděje nic a já cítím, že se na mě pořád dívá. Otevřu oči, mrknu na něho a ukážu na cestu.

„Jean, proč nejedeme? Přestala se laskavě dívat na mě a začala se soustředit na cestu. Jela, jela…" začnu dělat hlouposti.

„Ano, má paní, už jedu, už se řítím," odpoví pobaveně a konečně se rozjedeme. Zbytek cesty opravdu mlčíme, necháváme se unášet hudbou a tichem. Čas od času mě Oliver vezme za ruku nebo mi položí ruku na stehno. Není v tom ale sexuální podtext, je to něžné gesto, ve kterém je určité intimno.

• • •

Konečně zastavujeme, jsme na místě. Měl pravdu, byla to opravdu hodně, hodně dlouhá hodina.

I když jsem nikdy nejela v ničem pohodlnějším, připadalo mi, že cesta byla nekonečná.

„Vystupovat, má paní." Odepne si pás a začne ho odepínat i mně. Protáhnu se a obejmu ho kolem krku.

„Chcete vynést nahoru, lady?"

Nepřemýšlím dlouho. „Ano, ale opatrně prosím, abyste nepřecenil vaše síly, dnes bych ještě ráda využila vašich služeb," našpulím rty.

„A o kterých službách mluvíte?" zašeptá.

„Včas se vše dozvíte, Jean, ale teď už bych opravdu vystoupila."

Na nic nečeká, obejde auto, otevře dveře a opravdu mě vezme do náruče.

Stojíme před luxusním domem, ve kterém jsou tipuji 3–4 byty. Nedovedu odhadnout. Vcházíme do přízemí, kde na recepci sedí pán. Když nás uvidí, roztáhne rty do úsměvu a pozdraví.

„Dobrý večer, pane Frýborte," podívá se pobaveně na mě, „dobrý večer, paní."

Myslím, že jsem červená úplně všude, když ho zdravím na oplátku já. Nikoho jsem tady nečekala a je mi trochu trapné, že jsem v Oliverově náručí. S ním to ale očividně nedělá nic, a tak dál pokračuje v konverzaci, aniž by mě postavil.

„Dobrý večer, Karle, můžu vás poprosit, zaparkujete mi auto?" podává mu klíče od auta.

„Jasně, pane Frýborte, máte nějaká zavazadla?" zeptá se a já se nepřestávám divit, připadám si jako v nějakém filmu.

„Mám, ale my si je vyzvedneme z auta zítra. Můžete je tam nechat, děkuji."

Karel přikývne, zvedne se z recepce a s klíči od mustanga zamíří ke dveřím. My jdeme směrem k výtahu.

„Vy tady máte recepci a oni ti nosí tašky domů?" divím se jak Alenka v říši divů.

Oliver se začne srdečně smát. „Jo, tak nějak. Ale nemusíš se bát, mají to opravdu královsky zaplacené." Přivolá výtah.

„A proč jsme si tedy nenechali donést zavazadla?" vyzvídám.

„Protože bychom museli za chvíli otvírat a já mám jiné plány, až za námi zabouchnu dveře, než čekat na zaklepání," políbí mě.

Vejdeme do výtahu a mě najednou něco napadne. „Máte tady kamery?" vyzvídám.

„Máme, jsou napojeny na recepci," odpoví. „Až Karel přijde z garáže, zkontroluje, jestli jsme přijeli nahoru v pořádku," pokračuje.

Výtah přijede a já zašeptám: „Tak ukážeme Karlovi, že jsi v těch nejlepších rukách."

Víc dodávat nemusím. Škoda, že výtah jede jen dvě patra, ale i tak ta chvilka stačí na to, abychom byli celí udýchaní.

Z výtahu vystoupíme do malé chodbičky, ve které jsou dveře do bytu. Obyčejné dveře, za kterými se rozprostře soukromé království, o kterém se mi nikdy ani nesnilo.

„Vítej u mě doma, má paní." Jemně mě postaví na zem a rozsvítí. Okamžitě se před námi objeví obrovský prostor nádherného mezonetového bytu. Otevře posuvné dveře z kouřového skla, řekne: „Odlož si," a ukáže na místnost plnou obuvi, bund a sak.

Počká, až se vyzuji, a vezme mě za ruku. Z chodby se jde do kuchyně, která je propojená s jídelnou a obývákem. Z jídelny pak vedou schody do patra.

Rozhlížím se po tom vkusně zařízeném prostoru. Vše je laděné do přírodních barev a i materiál je převážně přírodní.

„Dej mi chvilku, myško, ano?" políbí mě. „Udělej si pohodlí, za chvilku jsem u tebe." Odejde do prostoru za kuchyní.

Protože jsem dlouho seděla v autě, místo abych se posadila na obří sedačku, prohlížím si obrazy na stěnách. Jsou to převážně abstraktní malby plné barev, které na mě působí klidně a pozitivně. Jdu se také podívat k velké knihovně, která odděluje jídelnu a obývák. I když stojí v prostoru, vůbec nepřekáží a naopak vkusně doplňuje prostor.

Knihovna se skládá převážně z různých psychologických a filozofických titulů, cestopisných příruček (Paříž, Londýn, New York, Amsterodam…), ale také tu zahlédnu pár autobiografií, které mě opravdu zaujmou. Vidím tady totiž například Deník Anny Frankové a hned vedle knihu O Marilynu Mansonovi. Jsem tím prohlížením knih tak pohlcená, že si ani nevšimnu Olivera, který mezitím přišel ke mně.

„Co tě tak zaujalo?" obejme mě kolem pasu.

„Tvůj výběr knih, moc se mi líbí."

Trochu se začervená. „To jsem rád, že se ti líbí. Ale víš co? Mně se víc líbíš ty." Znovu mě vezme do náruče. „Něco pro tebe mám,"

a odnáší mě do prostoru za kuchyní, kde předtím zmizel. Teď už vím, kde byl.

Nachází se tam koupelna, která je teď osvícená svíčkami. Jsou položené na okraji rohové vany a vedle nich se chladí nějaká láhev. Vana je napuštěná a je v ní spousty pěny. Odněkud z prostoru se line příjemná hudba. Nejsem odborník přes vážnou hudbu, takže nerozeznám, kdo za skladatele to je, ale hudba se skládá z klavíru a cella a ta kombinace je opravdu krásná.

Nevěřícně zakroutím hlavou.

„Copak, nelíbí?“ postaví mě. Vezmu jeho obličej do dlaní a pošeptám mu, že je to ta nejkrásnější koupelna, ve které jsem se kdy koupala.

„Děkuji, snažil jsem se. Říkal jsem ti už v autě, že chci, aby to napodruhé bylo hezčí.“

Podle všeho měl naplánované, že naše druhé milování proběhne ve vaně, ale zatím to vypadá, že se do vany nestihneme dostat. Polibky, které začnou něžně, jsou čím dál tím žhavější. Oblečení ze sebe doslova serveme. Když si jeho rty začnou hrát s mými bradavkami a poté se lačně vrhnou na celé prsy, zabořím prsty do jeho vlasů a ze rtů mi unikne první sten. To je pro něho signál. Obrátí mě čelem ke stěně, ruce mi chytí nad hlavou a začne mě laskat na šíji. Přitom do mě zezadu vnikne. Další sten se dere z mého hrdla. Jsem doslova uvězněná v jeho sevření, a díky tomu ve mně narůstá neutichající vzrušení. Jeho pohyby zrychlují a i mé steny se začnou vlévat jeden do druhého. Na chvíli přestane a otočí mě čelem k sobě. Při další záplavě žhavých polibků si mě vysadí kolem pasu a znovu do mě vnikne. Tato změna polohy zanedlouho odstartuje u obou dvou orgasmickou explosi. Ještě dlouhou chvíli po vyvrcholení stojíme, laskáme se a líbáme. Potom se od sebe konečně odtrhneme. Upocení a zadýchaní.

„Zkusíme tu lázeň, myško? “ ukáže na vanu.

„Samozřejmě, celou dobu čekám, až mě do ní pozveš, a ty nic…“ odhrnu mu vlasy z čela.

„Ty jsi ďáblice,“ zasměje se. Na nic nečekám a vklouznu do vody, která voní. Je ještě příjemně teplá. Položím se do vody a Oliver jde hned za mnou. Položí se na mě a já ho obejmu svýma nohama. Chvíli oba ležíme potichu a nehnutě. Zavřu oči a poslouchám hudbu, která

se stále line celou koupelnou. Otevřu oči a zjistím, že on má ty své taky zavřené. Pozoruji detailně jeho tvář. Má malinkaté vrásky kolem očí a rtů a pleť mu zdobí trochu pih. Jeho rty jsou už od pohledu měkké a já už teď vím, jak jsou hedvábné a horké. Bojím se i dýchat, abych tuhle nádhernou chvíli nepřerušila. Přeruší ji on. Natočí se na mě a propaluje mě těma svýma nádherně zelenýma očima.

„Přemýšlím, jestli mi někdy bylo tak hezky jako teď. Kde jsi byla celou dobu?"

Poslouchá se to hezky, když vám někdo říká, že je mu s vámi hezky. Jsem na tom stejně, taky mám pocit, že jsem se nikdy nevznášela tak, jako posledních pár hodin.

„Víš… já jsem se do tebe normálně zbláznil. Cítím se, jako bych byl pod neustálým elektrickým napětím, a pokaždé, když se tě dotknu, tak to ve mně úplně zajiskří. Kdyby mi někdo řekl, že jsi čarodějka, co mě očarovala, tak mu snad i věřím. Jsem jak v permanentním rauši a řeknu ti, že fakt nechci vystřízlivět. Mám strach kamkoli odejít, protože se bojím, že když přijdu zpět, už tady nebudeš, a musím se tě pořád dotýkat, abych se ujistil, že se mi nezdáš."

Přejedu mu prstem po rtech a snažím se vyčíst z jeho tváře, že to, co mi teď řekl, je lež. Ale s úlevou zjišťuji, že tam vidím jen pravdu. Snad to není ten nejlepší lhář, kterého jsem kdy viděla.

„Víš, čeho se bojím zase já?" posadím se a začnu mu masážní žínkou, kterou jsem měla vedle ruky, masírovat záda. „Reality. Vím, že tahle noc jednou skončí a já budu muset odejít. Že jakmile vyjdu z těch hlavních dveří, každý vplujeme zase do svých životů. A nejhorší je, že už teď, když si na to vzpomenu, je mi z toho smutno."

Je to pravda, při pomyšlení, že tahle krása jednou skončí, se mi derou do očí slzy. Připadám si jak hormonálně nestabilní jedinec, kterého rozhodí i špatně postavený hrnek. Já, realistka. Neznám se taková a jsem ze sebe v šoku.

Oliver se zarazí. Nevidím mu teď do tváře, ale cítím, jak se mu napnuly svaly na zádech. Celý se otočí tak, že si hledíme tváří v tvář. Dá mi pomalu pramen vlasů za ucho. „Doufám, že neplánuješ těmi dveřmi odejít brzo."

Tentokrát si hraji s jeho vlasy já. „Já neplánuji nic, nikdy, ale…"

Oliver se znovu jakoby zamračí. „Počkej, teď mi to došlo, ty se bavíš o tom, že chceš odjet zítra domů?! Ty musíš?"